

Материнська

Андрій Малишко

Бувало, мати, Ївга Базилиха —
До неї й досі спогадом лечу, —
В зимовий вечір заспіває стиха
І доведе малого до плачу.

Сама розкриє душу материнську,
У щирі пісню перелле сама
І перемріє, погойда колиску
І до вервечок руку підійма.

Та де ж ти брала незвичайне слово
І спокою цілюще джерело?
Ішли дощі, цвіли мої діброви,
І ранок бив загонисте крило,

Як синя птиця. Мати моя, мати,
Стара голубко в сяйві сивини...
Пройшло тих літ не мало, не багато
І де вони, малі твої сини?

Устане день, — він сонцем все забризка, —
Увійде гість, огляне все один:
Санчата в сінцях, плетена колиска —
П'яťох синів забава і спочин.

А вже вони пішли чи полетіли,
Казок і мрій сердечні слухачі.
У тебе ж вечір. І звичайне діло:
Суоро нитка в'ється уночі.

Одне бажання, помисли єдині:
— Тепер синам не западеться путь. —
Я знаю, що навіки і віднині
Мені очей старечих не забудь,

Подвір'я тихе і дідівську хату,
Казок дніпрових золоті мости,

Тебе, маленьку, рідну, сивувату,
Дано навіки в серці пронести.